

dené v zájemním protokolu pod pol. 30, jsou pro povinnou stranu nevyhnutelně potřebny. Nesejde na tom, že jsou to šaty hedvábné, vždyť takové šaty nejsou proto již přepychové, ba mnohdy jsou i lacinější, než šaty ze sukna, rozhodným jest, že povinná strana mimo zimní plášť a modrý kostým jiných šatů než právě ony hedvábné šaty nemá a že jsou to šaty vycházkové na ulici mezi lidí a hlavně jediné její lehké šaty letní. V obojím případě jde tudíž o věci, jež jsou podle čís. 1 Šu 251 ex. ř. vyňaty z exekuce.

Čís. 6187.

Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož vymáhající věřitel nabyl v posledních 60 dnech, a neobživne, leč že bylo vyrovnací řízení zastaveno podle Šu 56 vyr. řádu, ani v případě Šu 57 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 21. července 1926, R II 204/26.)

V exekuční věci zahájené proti povinnému usnesením ze dne 26. února 1925 bylo prodejové řízení, když o dlužníkově jmění bylo usnesením ze dne 19. března 1925 zavedeno vyrovnací řízení, k návrhu vyrovnacího komisaře usnesením ze dne 24. března 1925, podle Šu 12 (2) vyr. ř. zrušeno. Vyrovnání bylo potvrzeno usnesením ze dne 7. července 1925. Návrh vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v dražebním řízení, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl, ježto dlužník nezaplatil včas vyrovnací splátky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zahájením vyrovnacího řízení zaniklo oddělné právo, kterého vymáhající věřitel před tím nabyl, a zaniklo s plným právním účinkem podle hmotného práva navždy a s účinností proti každému (§ 12 vyr. ř. a pamětní spis k nař. ze dne 10. prosince 1914, č. 337 ř. zák., jímž byly zavedeny konkursní, vyrovnací a odpůrčí řády str. 23.). Jedinou výjimku z naprostého tohoto zániku stanoví vyrovnací řád podle § 56 vyr. ř., aniž došlo k vyrovnání soudem potvrzenému. V případě tom řečená oddělná práva ovšem zase obživnou, ale o případ ten tu nejde, neboť podle usnesení ze dne 14. srpna 1925 se vyrovnání skončilo právoplatným soudním potvrzením vyrovnání. Tím bylo o osudu oddělných práv konečně a navždy rozhodnuto. Zanikla bez možnosti, by zase obživla. Jejich zánik nemůže býti již ani odčiněn skutečností, že dlužník nesplnil včas a plně potvrzeného vyrovnání a tudíž nastaly následky § 57 vyr. ř. Ty jeví se v tom, že se zrušuje pro všechny věřitele ve vyrovnání poskytnutá sleva i ostatní výhody, aniž by nastala ztráta práv, která jim vyrovnání poskytuje proti dlužníku nebo třetím osobám. Že by k následkům těm patřilo též obživení zaniklých oddělných práv, zákon výslovně nepraví, ačkoli by toho byl jinak zřetel k § 12 vyžadoval. Pod pojem výhod vyrovnáním poskytnutých nelze zánik oddělných práv z toho důvodu zařaditi, protože, třebaže je to výhoda pro dlužníka, ne-

byla mu poskytnuta vyrovnáním, nýbrž dávno před tím hned zahájením vyrovnacího řízení. Opačný názor by ve svých důsledcích narážel i na hospodářské nemožnosti. Jeť účelem předpisu § 12 o zániku oddělných práv mimo jiné i to, by dlužníkovi bylo zachráněno jmění v posledních 60 dnech oddělnými právy zatížené, by po potvrzení vyrovnání mohl použití i jeho k stejnoměrnému uspokojení všech věřitelů. Musí mu proto býti dána volnost, by s tímto zdrojem své platební síly podle potřeby mohl nakládati, a to by mu bylo znemožněno, kdyby hodnoty, jichž se oddělná práva týkala, přes ujednané a potvrzené vyrovnání musil zachovati nedotknuté pro — pak ovšem mnohdy nevyhnutelný — případ oživení oddělných práv, kdyby vyrovnání řádně nesplnil. Když tudíž, jak doličeno, zástavní právo vymáhajícího věřitele zaniklo, zamítl soud první stolice žádost o pokračování v exekuci zpeněžením zabavených movitostí právem.

Čís. 6188.

Placená dovolená zaměstnanců (zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n.).

Přerušení zaměstnání přesahující šest týdnů, přetrhuje, nepřesahující šest týdnů, staví čekací dobu, při čemž nezáleží na tom, z jakého důvodu bylo zaměstnání přerušeno.

Výluka z práce není »jinou důležitou příčinou« ve smyslu §u 6 zákona.

Jednoroční doba §u 1 (1) zák. (delší doby §u 2 (1) zák.), čítá se zpět od 1. května toho kterého roku. Nastalo-li do 1. května stavění čekací doby, musí napřed doba, po kterou stavění trvalo, býti po 1. květnu odsloužena a pak teprve vzniká nárok na dovolenou. Bylo-li zaměstnání přerušeno na dobu delší šesti neděl tak, že do té doby spadal 1. květen a doba přerušení před tímto dnem nečinila šest neděl, přísluší zaměstnanci nárok na dovolenou za běžný rok, jen když přerušení zaměstnání nebylo tak dlouhé, by běžné období od 1. května do 30. září stačilo nejen na doplnění čekacího roku, nýbrž i na dovolenou, ať již z technických důvodů by tato byla udělena až po tomto období.

(Rozh. ze dne 27. července 1926, R I 550, 551/26.)

Žalobce byl zaměstnán v podniku žalované firmy od 1. července 1910. Dne 18. dubna 1925 byl žalobce ještě s jinými dělníky propuštěn a přijat opět do práce dne 13. června 1925. Žalobě, již se domáhal na žalovanou firmu, by byla uznána povinnou poskytnouti mu na rok 1925 placenou osmidenní dovolenou a zaplatiti mzdu za tuto dobu, procešní soud první stolice vyhověl, maje za to, že výluka (od 18. dubna 1925 do 13. června 1925) čekací dobu podle §u 1. zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. pouze staví. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl, při čemž vycházel z toho, že výluka čekací dobu přetrhuje.